

Clark Curtis:

Znamo da si tamo i da želiš da doneseš promjene. Koje to promjene pokušavaš naglasiti ljudima koji su otvoreni za nove ideje, ali i onima koji su vjerovatno prihvatili da je tako kako je pa samo prate naredbe.

Mirsad Hadžikadić:

Stranke koje su trenutno na vlasti su tu zapravo zbog vlastite koristi. Ja želim da ljudi to uvide, da prepoznaju da te stranke zaista ne mare za dobrobit države nego ih samo zanima vlastita korist odnosno dobrobit njihove stranke. Želim da ljudi prepoznaju da se to mora promijeniti i da moramo prvo da se brinemo o državi a tek onda o političkoj stranki. Dakle, prije svega želim da se ljudi promijene i shvate da ovo ne može ovako trajati zauvijek, i da moramo da prevaziđemo osjećaj privilegije duboko ukorijenjenih stranaka koje zapravo samo uzimaju resurse i dijele ih među svojim članovima stranke, na štetu svih ostalih. Njihove kampanje su uvijek zasnovane na strahu, i tako one pridobiju svoje članove da se drže jedni drugih, a ja glasačima pokušavam da kažem da to ne vodi nigdje i da mora završiti prije ili kasnije jer neće biti države. Te stranke ne mogu proizvesti smislene države, nego proizvode ljude koji ovise o njima. One proizvode korupciju. Dakle, to je jedna poruka. Mi nećemo koristiti strah kao poruku naše kampanje. Naša poruka je nada i mi govorimo o djelima koja bi mogla uticati na budućnost. Trenutno govorim o tri stvari, ali ne radi se zapravo o tri djela nego o deset različitih akcija koje će uticati na te tri stvari. U suštini im govorim da treba da se okrenemo ka budućnosti. Ne trebamo zaboraviti prošlost, ali ne trebamo ni iznositi prošlost u svakom izbornom ciklusu nego se okrenuti ka budućnosti i koristiti razumijevanje i međusobnu saradnju te činjenicu da smo bogatiji upravo zato što smo raznoliki. To je novi jezik: da su razlike dobre, da su one izvor naše snage a ne da su razlike izvor straha i razlog da se plašimo. To je poruka ovdje, ali i to da se fokusiramo na budućnost dok poštujemo prošlost, umjesto da se samo fokusiramo na prošlost. Zatim je moja poruka to da promjene počinju u njima i za nju su neophodni oni, te da se oni ne mogu samo nasloniti na ogradu i posmatrati, nego da moraju da učestvuju. Čini se da to do sada nailazi na dobar prijem.

Clark Curtis:

Znam da smo razgovarali o nekim emocijama koje si doživio tokom tih putovanja na kampanji. Kad odeš na univerzitete, na primjer, kakva je atmosfera dok si tu i kako te ljudi prihvataju tokom tih razgovora?

Mirsad Hadžikadić:

Pa, ja sam jako neobičan kandidat. Imam zvanje doktora nauka. Nisam jedini sa tim zvanjem, ali imam to. Univerzitetski sam profesor i imam širok spektar interesovanja. Kao takav, mogu govoriti o širokom spektru koncepata i ideja. Mladi to vole. Obično sam jako otvoren, a jedini sam takav, i profesor sam na jednom američkom univerzitetu gdje je pristup u nastavi jako drugačiji. U Bosni i većini Evrope se profesor pojavi, razdijeli mudrost i ne sasluša pitanja. Moj pristup je uključenost i interakcija. Ja im postavljam pitanja, provjeravam njihova mišljenja, potičem ih da oni postavljaju pitanja. To je dijalog, to je konverzacija, i studenti to vole. Studenti vole tu formu gdje se ne radi samo o memorisanju informacija. Neki od njih znaju ko sam ja, a neki ne znaju. Kad kažem da me ne znaju, mislim na to da ne znaju da sam ja kandidat za člana Predsjedništva. Ali onda to saznaju od ostalih koji znaju, pa pred kraj naših razgovora neko obično podigne ruku i postavi pitanje koje je vezano za kampanju. To su sve interesantna i pozitivna pitanja. Imam jako dobre sljedbenike u mladim ljudima, naročito studentima, i zaista sam ponosan, izuzetno ponosan na to.

Clark Curtis:

Ne znam ni jesi li razmišljao o ovome ranije, ali jesi li prevazišao momenat ushićenja zbog toga što radiš pa si sad tamo u tome i radiš to što radiš, ili ti još uvijek treba možda malo da se uštineš kako bi bio siguran da se ovo događa?

Mirsad Hadžikadić:

Pa, to se mijenja skoro svakodnevno. Znam da sam u ovome kako bih ostao. Amerikanac u meni bi rekao da sam tu da pobijedim. Ali, definitivno mi je ugodno u ovoj ulozi. Sve je veći stepen shvatanja da je ovo jako kompleksan proces i da ću morati puno da učim, kao i da je to funkcija

novca na mnogo načina pa moram dokučiti kako da dospijem tu. Iskustvo je važno, televizija je važna, širenje poruke je važno, slogan je važan, kampanja, slogan, odnosi s javnošću i sve to. I onda iznenada shvatite enormnost toga, pa počnete da dovodite stvari u pitanje i kažete: Vao! Ja sam sve to znao, ali odgovor nije uvijek pouzdan. Ali čak i usred svega toga, kao što se desilo na primjer jutros, kad smo nas četvero iz tima koji smo neka vrsta užeg kruga razgovarali sa potencijalnim menadžerom kampanje, dok je on iznosio sve te stvari koje se moraju uraditi u tako kratkom roku, mi smo se svi pogledali, a jedan od članova ekipe koji je trenutno menadžer, pogledao me je i rekao da je moja krivica što sam ih uvukao u taj haos i teški zadatak. Ali, dok je to govorio, on se smiješio, jer je sretan zbog toga.